

Várdai Edit

ERASMUS BESZÁMOLÓ

Katholieke Hogeschool Zuid-West-Vlaanderen

2010/2011. tanév 2. szemeszter

Január 29-én érkeztem Kortrijkba, ahol Johan Cottyn, a nemzetközi iroda vezetője fogadott, és mutatta meg szállásomat. Kortrijk Nyugat-Flandriában található Brüsszeltől 100km-re. Lakosainak száma megközelíti a 74 ezer főt, a régió egyik oktatási központja. Szállásom az egyetemtól kb. 20 perc sétára volt, de a ház előtt megálló busszal könnyebb volt az iskolába jutni, igaz még így is 10 perc sétára volt a legközelebbi buszmegálló az iskolától. Mindez könnyebbé vált, miután béreltem biciklit aminek 5 euró volt a havi díja. A diákok 80%a biciklit bérelt hisz ezzel volt a legkönnyebb a közlekedés a városban, ráadásul minden úton, utcában van bicikli sáv is.

Egyébként meg voltam elégedve a szállással, egy-két apró hiba merült csak fel, amikre azonnal megoldást talált Mr. Bels, aki a szállásokért felelős. 12 ember lakott együtt a házunkban, mindenkinek volt külön szobája, internet kapcsolata, és mindenféle bútor, a

fürdőszoba emeletenként közös volt. Az egyetlen probléma az volt, hogy az én házamban csak belga diákok és magyar Erasmusos diákok laktak, ami az angol nyelv gyakorlását hátráltatta egy kicsit, hisz magyarok egymás között magyarul beszéltünk és én a házban annyira nem sűrűn futottam össze a belga diákokkal, akik egyébként nagyon jól beszéltek angolul.

Koordinátoraink nagyon kedvesek voltak, és mindenről időben kaptunk tájékoztatást, és információt. Érkezésünk után kaptunk egy névreszóló ajándécsomagot, amelyben közlekedési bérletet, sim-kártyát, ingyenes múzeumbelépőt, térképet, és több más olyan hasznos tárgyat találtunk, amely megkönnyítette az itt töltött időt.

Az iskola több külföldi utazást is szervezett, amelyről természetesen előre kaptunk tájékoztatást. Már az első hónapban is volt lehetőségünk elutazni Párizsba, utána Londonba és Amszterdamba.

Több mint 100 Erasmusos diák volt jelen a második szemeszterben Európa minden részéről. Az iskolának is köszönhetően, meg persze saját szervezéssel is rengeteg közös programunk volt együtt. 2-3 olyan ház van, ahol csak Erasmusos diákok kapnak szállást, úgyhogy ezek a házak váltak „törzshellyé” hisz ott nem zavartuk a többi ott lakót.

Minden tanárral teljesen meg voltam elégedve, mindenki nagyon segítőkész volt és persze figyelembe vették, hogy nem anyanyelvi szinten beszélünk angolul, ezért az órák hallgatása nem jelentett túl nagy nehézséget számunkra. Szinte minden tanárnak rengeteg munkatapasztalata van a szakmájában, ami azt jelentette, hogy életükből merítettek példákat és ezeken keresztül magyarázták el, hogy miről is szól az ő tantárgyuk, ami nagyon érdekessé és élethűvé varázsolta az összes órát.

Az órarend eléggé eltérő volt a hazai megszokottól, hisz volt olyan kurzus ami csak egy hétig tartott, hétfőtől péntekig szinte egész nap és péntek délután egy vizsgával zárult, de persze voltak olyan kurzusok aminek egész szemeszterben voltak órái, de teljesen összevissza, azaz például egyik héten csak egy óra abból a tantárgyból, a másik héten 3 és így tovább. Ennek az órarendnek köszönhetően azért volt pár nehezebb hetünk, de volt olyan is, hogy egész héten csak 4 tanórám volt.

A vizsgák többnyire szóbeliek voltak, amit sokkal jobban szerettünk, hisz azokon sokkal jobban ki tudtuk fejteni, hogy mit tanultunk a kurzuson és szinte minden tanár csak átfogóan akart hallani arról, hogy mit tanultunk meg, mit értettünk meg, mi fogott meg minket a tanórákon, és mi az, amiről jó lett volna többet megtudni. Persze az írásbeli vizsgák sem voltak nagyon nehezek, de sokkal specifikusabb kérdésekre kellett válaszolni.

Összefoglalva a lehető legjobb döntés volt, hogy jelentkeztem Erasmusra és hogy Kortrijkot választottam, annak ellenére, hogy a város kicsi és a belvároson kívül nem sok szórakozási lehetőség van, ami minket annyira nem zavart, hisz ha több mint száz emberrel vagy együtt, akkor ez a csoport megteremti magának a lehetőségeket. Az egyetemen olyan tanárokkal találkoztam, akikre mindig emlékezni fogok, mert úgy vélem, ők voltak a legjobb tanárain eddigi diáklétem során. Erasmusos társaim közül jó pár emberrel olyan kapcsolatot alakítottunk ki, ami nagyon sokáig élni fog és bármikor mehetünk egymást meglátogatni a másik országába, mert tudjuk hogy ők szívesen látnak minket ott. Ezáltal persze az Erasmus legnehezebb pontja volt, amikor búcsút kellett mondanunk egymásnak, de akiktől a legnehezebben váltunk el, azokról tudjuk, hogy még úgyis találkozni fogunk.